

Hồi 16

Quá Khéo Thành Vụng

Am thanh nghe ra rất lạnh, song lạ làm sao lại êm tai.
Ngoài Tiểu Tiên Nữ ra, còn ai có giọng nói đó ?

Thiết Tâm Nam lập tức ngưng khóc, Tiểu Linh Ngư cũng thoáng giật mình, nhưng hấn không hề quay đầu nhìn lại, hấn tiếp tục thở dài rồi than:

- Má nó khóc làm chi ! Không chết đâu mà má nó sợ ! Yên trí đi, chúng ta cần nhất là phải đi gấp, nếu không thì cửa ải đóng lại, chúng ta phải đợi đến sáng mai, như vậy thì trễ quá, mà trễ một chút là tình trạng của nó nặng thêm một chút. Nhất định là gặp y sư rồi, nó sẽ lành mạnh !

Phía sau, Tiểu Tiên Nữ cười lạnh:

- Người đã nói dứt câu, tròn ý chưa nào ? Khá lắm nhé, giả vờ như vậy là tuyệt lắm đó nhé ! Cứ đi tìm y sư đi, ta chỉ sợ chẳng có một y sư nào cứu người nổi. Trên đời này, chẳng có một y sư nào làm nổi cái việc đó !

Tiểu Linh Ngư đứng đó, bất động như thành linh bị đóng đinh tại chỗ.

Thiết Tâm Nam nằm luôn trên mặt đất, chẳng hề ngóc đầu.

Tiểu Tiên Nữ hỏi:

- Người còn gì nói nữa không ?

Bỗng Tiểu Linh Ngư quay đầu lại bật cười lớn:

- Tốt ! Tốt quá ! Thế là cuối cùng rồi người cũng khám phá ra cái kế mọn của ta ! Bằng cách nào người khám phá ra được ? Người có thể giải thích cho ta nghe được chẳng ?

Tiểu Tiên Nữ cười lạnh:

- Nhát dao ta chém xuống đầu người vừa rồi đó, khí thế rất mạnh, đến kẻ điếc cũng nghe tiếng gió, nếu người đúng là một lão già quê thực sự, hấn người phải kinh hãi, người nhào xuống đất liền. Nhưng, người vẫn đứng vững, còn hấn nhiên bước đi ! Thế có lạ không chứ ?

Tiểu Linh Ngư cúi đầu, suy nghĩ một lúc, đoạn thở dài:

- Quả đúng ! Thì ra, người thông minh hơn ta ! Thông minh trên chỗ ức độ của ta !

Tiểu Tiên Nữ cười mỉa:

- Nhưng người có thấy là mãi đến bây giờ, người mới biết ra, thì quá muộn chẳng ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Tuy nhiên, người dùng vội cho mình là thần, là thánh, bởi ta cũng đã lừa được người lần thứ hai, và người phát giác ra vẫn muộn như thường. Nếu ta không vướng phải của nợ này, thì ta đã mất dạng ở phương trời nào rồi, làm gì người biết ta đi về đâu mà đuổi ?

Tiểu Tiên Nữ không phần nộ, chỉ cười nhẹ thốt:

- Đến nông nỗi này, người vẫn còn cho rằng mình thông minh ! Đâu người thử nghĩ ra một phương pháp giúp người trốn thoát khỏi tay ta một lần nữa xem. Nếu người không nghĩ ra thì đúng là đầu óc người vô dụng, ta phải cắt bỏ chiếc đầu vô dụng đó bởi để nó, nó cũng chẳng giúp ích cho người được gì !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Ta cần gì phải nghĩ ra phương pháp ? Bởi ta cần gì phải trốn tránh người ? Thế người tưởng ta sợ người à ? Thế người cho rằng ta đánh không thắng người à ? Cho người biết, trước đây ta lừai động thủ với người, hơn nữa lời tục có ghi, làm một nam nhân tốt, chẳng khi nào động thủ với nữ nhân. Cho nên ta ...

Hắn chưa dứt câu, bàn tay của Tiểu Tiên Nữ đã bay đến mặt hắn rồi.

Chiêu chưởng đó rất bình thường, song rất nhanh, tuyệt nhanh, nhanh hơn cái chớp của làn điện.

Nếu không chứng kiến nàng xuất thủ, chẳng ai tin được là trên thế gian lại có người nhanh tay đến mức độ đó.

Tiểu Linh Ngư nói thao thao đấy, nhưng mắt vẫn nhìn nàng lom lom, không bỏ sót một cử động nhỏ nhặt nào của nàng.

Thế mà hắn không tránh kịp.

Khi hắn nghiêng mình, thì bàn tay đó đã đập vào má hắn, mấy ngón tay hằn lên, đỏ ửng.

Dĩ nhiên hắn phải đau, song hắn đâu có đủ thì giờ thăm thía cái đau ?

Chiêu thứ hai của Tiểu Tiên Nữ đã bày sẵn.

Hắn thét lên:

- Dừng tay lại ! Ta không đánh trả đâu ! Ta là nam nhân, khi nào lại chịu đấm đá với nữ nhân ? Dừng tay ngay !

Mặt hắn hét hấn la, Tiểu Tiên Nữ không nghe, cứ đánh. Nàng hận hắn cực điểm, mặt nàng tái nhợt, nàng đánh liên hồi, nín thở mà đánh, trong thoáng mắt đã đánh độ ba mươi chưởng.

Tiểu Linh Ngư cố nhìn xem nàng sử dụng thủ pháp gì, song chẳng làm sao nhận định nổi.

Chỗ tuyệt diệu của chưởng pháp do Tiểu Tiên Nữ phát xuất là xem rất tầm thường, hấn đĩnh ninh tránh né dễ dàng, vậy mà bàn tay nàng bay đến, vẫn trúng mặt hấn. Khổ hơn nữa là hấn chẳng làm sao hoàn thủ, thành ra hấn lãnh đủ mấy mươi chưởng, vẫn không trả lại được một chiêu, nói chi là cái chiêu của hấn, nếu đánh ra được, có hiệu quả hay không !

Tiểu Linh Ngư bị đánh, Thiết Tâm Nam không thể làm ngơ, ngẩng đầu lên giương mắt nhìn.

Nàng ở ngoài cuộc chiến, có thể nhìn kỹ hơn, song nàng không nhận định kịp thân pháp và thủ pháp của Tiểu Tiên Nữ, bất quá nàng chỉ thấy một vầng đỏ quay cuồng quanh Tiểu Linh Ngư, trong vầng đỏ đó, có hai điểm trắng chớp chớp.

Hai điểm trắng, là hai bàn tay của Tiểu Tiên Nữ.

Tiểu Linh Ngư không nhảy đi đâu kịp, hấn vừa dợm chân là Tiểu Tiên Nữ đã chặn đầu rồi.

Không hoàn thủ được, không tránh được, cũng không chạy được, Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Dừng tay ! Người trúng độc của ta rồi ! Người ...

Hấn muốn tái thực hành cái kế cũ, nhưng Tiểu Tiên Nữ chẳng nghe hấn nói gì, mặc hấn kêu la, nàng cứ đánh.

Thiết Tâm Nam lo sợ cho Tiểu Linh Ngư quá chừng, muốn trợ tiếp hấn, song thân mình nàng nhủn lại như chẳng còn chút khí lực.

Tiểu Linh Ngư xuất hạn ướm đầu ướm mặt, hét lên:

- Người không tin ? Không tin thì đừng hối hận đấy nhé ! Chất độc đó lợi hại không tưởng nổi ! Cho người biết !

Tiểu Tiên Nữ cười lạnh:

- Gặp ta rồi, chẳng một ai có thời gian sử dụng đôi tay truyền chất độc cho ta cả ! Hà huống, người chỉ là một tiểu quý ? Người làm gì hạ độc được mà dọa khiếp ta ? Người định lừa ta phải không ? Vô ích ! Đừng nuôi mộng tiểu quý ơi !

Tiểu Linh Ngư hét:

- Ta không lừa người ! Ta ...

Một tiếng bốp vang lên, chặn câu nói của Tiểu Linh Ngư.

Bàn tay Tiểu Tiên Nữ chạm vào mặt hấn, bàn tay đó chạm mạnh quá, hất hấn bay xa ngoài một trượng.

Hắn ngã xuống đất, lăn đi mấy vòng.

Thiết Tâm Nam thét lên:

- Linh Ngư... người... người...

Tiểu Linh Ngư vùng đứng lên, đưa tay chùi vết máu nơi mép, cười hì hì:

- Người yên trí, nàng không đánh chết nổi ta đâu ! Chỉ cần nàng không đánh chết ta, ta sẽ quật nàng ngã cho người xem.

Tiểu Tiên Nữ cười lạnh:

- Được rồi, ta muốn xem xương sọ người như thế nào, mà cái đầu của người cứng đến bậc đó !

Nàng lướt tới đánh luôn một lúc bảy chưởng.

Chưởng thế của nàng, chẳng có gì đặc biệt, bất quá nhanh thôi, rất nhanh, nhanh đến nỗi đối phương hứng chưởng liên tục mà chẳng kịp thở, nói chi là hoàn thủ ?

Không hoàn thủ được, thì thử hỏi người nào dám nuôi hy vọng thắng nàng ?

Nhưng, Tiểu Linh Ngư chẳng phải là một trong số người thường.

Hắn phải khác người thường, cho nên hắn cần rằng, quyết trả lại ít nhất vài chưởng.

Hắn cố chịu đau, nhận định đúng chỗ sơ hở trong chưởng pháp của Tiểu Tiên Nữ, liều mạng đánh ra một chiêu.

Khổ cho hắn, chiêu thức của hắn vừa được phát xuất, thì cái chỗ sơ hở của Tiểu Tiên Nữ được bồi bổ rồi.

Thành ra, chiêu của hắn đi được nửa tầm, thì bụng hắn đã hứng một quả đấm.

Quả đấm đó, được tung ra khá mạnh, đẩy bật hắn dội lại bảy tám thước.

Hắn ngã người, chững như không còn đủ khí lực ngồi dậy.

Thiết Tâm Nam kêu lên:

- Đừng đánh nữa. Cứ trao vật đó cho nàng đi !

Ngờ đâu, Tiểu Linh Ngư lăn mấy vòng, bật đứng lên, mặt thì sưng bầm xám xịt, hắn vẫn cười hì hì, thốt:

- Trừ ra nàng đánh chết ta. Nếu không thì nàng đừng hòng có vật đó.

Tiểu Tiên Nữ nổi giận:

- Người cho rằng ta đánh không chết người ?

Câu nói vừa phát ra, tay nàng cũng bay ra, câu nói dứt, tay nàng bay ra đúng sáu lượt.

Lần này Tiểu Linh Ngư không dám liều mạng nữa, chỉ dùng đôi tay khoa lên, che chở phía trước mặt, bên trên đầu.

Tiểu Tiên Nữ cứ đánh tới, chưởng của nàng giáng mạnh như những nhát búa, trong thoáng mắt đã chọc một lỗ trống nơi quyền ảnh của Tiểu Linh Ngư.

Thiệt Tâm Nam rú lên:

- Nguy ! Nguy !

Nàng chỉ kịp rú lên hai tiếng, Tiểu Linh Ngư đã bị đối phương hất nhào, hấn lăn tròn trên mặt đất mấy vòng.

Thiệt Tâm Nam lại gào lên:

- Ta van người ! Ta van người ! Đánh không thắng nàng đâu ! Nàng nhanh tay lắm, người không xoay trở kịp với nàng đâu.

Nhưng, Tiểu Linh Ngư lại đứng lên như cũ.

Hấn đau lắm, hấn vẫn gượng đau, cười hì hì:

- Vì nàng quá nhanh tay, nên đánh không chết ta. Tay đánh nhanh, đương nhiên là không thể mạnh, cái đạo lý đó rõ rệt quá, người không hiểu hay sao mà còn lo sợ cho ta.

Tiểu Tiên Nữ biến sắc.

Nàng không tưởng nổi là Tiểu Linh Ngư mới ngần tuổi đó lại tinh quái phi thường.

Ngoài khối óc linh mẫn, hấn lại còn có sức chịu đựng cũng phi thường luôn, sức chịu đựng đó giúp hấn đứng lên nhanh chóng, mặc dù nàng đánh khá mạnh tay.

Trúng chưởng đó của nàng, một kẻ tầm thường, trên tuổi hấn, phải nằm dài bất động ít nhất cũng năm mười phút !

Thế mà hấn chẳng sao cả, hấn lại còn cười cợt được !

Chẳng những thế, Tiểu Linh Ngư còn lướt tới phản công, nếu ai ở trong trường hợp hấn, chẳng chạy đi thì cũng đứng nguyên tại chỗ, chứ khi nào lại dám hoàn thủ, bởi hoàn thủ là khiêu khích, mà đối tượng lại có bản lĩnh cao tuyệt ?

Tiểu Tiên Nữ cắn môi, nhìn hấn trân trân chờ chiêu thức của hấn gần đến nơi, nàng mới thốt:

- Được ! Ta cũng cố thực nghiệm xem cái đầu của người có cứng bằng sắt bằng đá hay không cho biết.

Nàng xuất thủ, trước đã nhanh, bây giờ nhanh gấp đôi, gấp ba.

Tiểu Linh Ngư phản công, càng lúc càng chậm.

Rồi hấn bị đánh ngã, ngã xuống rồi bật dậy liền, lại tiếp tục đánh, lại tiếp tục ngã, cứ như thế cuộc đấu kéo dài, hấn ngã chẳng biết được bao nhiêu lần.

Mỗi lần hấn ngã, Thiết Tâm Nam khóc ồ lên, mỗi lần hấn đứng lên, Thiết Tâm Nam gào to:

- Tiểu Tiên Nữ ! Buông tha cho hấn đi ! Hấn đánh không thắng người đâu, hơn một kẻ dở thiết tưởng chẳng danh vọng chi đó.

Tiểu Linh Ngư quát:

- Câm ! Ai nói ta đánh không thắng ? Nàng ấy đánh bảy chưởng, ta nhất định trả đúng bảy chưởng.

Thế là hấn đã ngã trước sau đúng bảy lượt.

Tiểu Tiên Nữ cười lạnh:

- Tỉnh mộng đi, tiểu quỷ !

Lần cuối hấn ngã, hấn lại đứng nhanh, nhanh hơn sáu lần trước.

Thế mới kỳ. Bị đánh nhiều, bị ngã nhiều, hấn lại không suy giảm công lực, động tác của hấn nhanh hơn trước khi bị đánh, bị ngã.

Nhưng qua lần thứ tám, ngã xuống rồi, hấn cũng cố gắng đứng lên, loay hoay mãi, hấn không chỗi dậy được, càng không chỗi dậy được hấn càng loay hoay.

Tiểu Tiên Nữ nhìn hấn, thần sắc nàng biến đổi quái dị, chẳng rõ nàng phẫn nộ ? hay nàng uất hận ? hay nàng thương xót ? hay nàng bất nhẫn ?

Chỉ nghe nàng lạnh lùng thốt:

- Nhận là bại đi ! Người nhận rồi, ta sẽ tha cho !

Tiểu Linh Ngư hét:

- Câm ! Câm ngay ! Ai muốn người tha ? Người van cầu ta tha cho thì phải hơn ! Ta muốn lột y phục người, treo người lên cành cây, ta dùng roi quất vào mình người.

Cuối cùng hấn cũng đứng lên được, song thân hình chao đảo, như sắp ngã trở lại.

Tiểu Tiên Nữ nhảy vọt tới co chân đá mạnh, hấn bị tung bổng lên uốn cầu vồng, rơi xuống lăn tròn mấy vòng.

Thiết Tâm Nam nhắm mắt lại, chẳng nỡ nhìn, lòng nàng tan nát, ruột gan đứt đoạn.

Nàng không cho Tiểu Linh Ngư là người ơn, dù hấn nhiều lần cứu nàng. Nàng chỉ xem hấn là một oan gia và tự hỏi tại sao nàng quá quan tâm đến cái gã oan gia từng gây hận cho nàng.

Tiểu Linh Ngư nằm dài trên mặt đất, chỉ thở thôi, thở mạnh chứ chẳng làm một cử động nào nổi.

Tiểu Tiên Nữ cũng thở mạnh như hấn.

Hấn thở vì đau, vì mệt, còn Tiểu Tiên Nữ thở vì giận.

Nàng vừa thở vừa hỏi, câu hỏi đứt đoạn do tiếng thở:

- Tiểu quý ! Tiểu du đảng ! Tiểu côn đồ ! Tiểu bại hoại ! Người còn đứng được không chứ ? Người còn đánh nữa được không chứ ?

Tiểu Linh Ngư chỏi tay xuống đất, cố gượng góc đầu lên, rồi nhỏng mình, vừa làm những động tác đó, hấn vừa mắng trả, mắng qua tiếng thở hổn hển:

- Người là tiểu quý... là du đảng... là côn đồ... là tiểu bại hoại... là cường đạo...

Tiểu Tiên Nữ sôi giận, quát:

- Người còn dám mắng ta ?

Nàng nhảy tới, tung một chân đá bay Tiểu Linh Ngư.

Thiết Tâm Nam rú lên:

- Độc ! Ác ! Người độc ác quá ! Người ta đã ngã rồi, người ta đã nằm dài, mà người còn hung hăng đánh đá !

Tiểu Tiên Nữ căm hận:

- Ai bảo tiểu quý mắng ta !

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Ta mắng người đó, ta chỉ muốn mắng người, ta thích mắng mỗi một mình người ! Người là con rắn độc, thấy chi cắn nấy, người có thể làm bất cứ tội ác nào ! Người giết người như chém cỏ, người là tiểu quý sứ, chứ Tiểu Tiên Nữ gì người ! Người là mẫu dạ xoa !

Thoạt dần, hấn còn cao giọng mắng, dần dần giọng hấn thấp xuống, nhỏ hơn, hấn mệt lã người, song vẫn cố gân cổ mắng.

Tiểu Tiên Nữ giận run, lại nhảy tới, ấn một bàn chân lên ngực hấn, gần từng tiếng:

- Được ! Giỏi thì mắng ! Ta sẽ cho người vĩnh viễn mắng chẳng ra hơi ! Ta không cố ý sát hại người, song người bức ta.

Nàng cắn răng, đưa cao tay lên, toan giáng xuống một chưởng.

Thiết Tâm Nam hét lên một tiếng lớn, lăn mình trên mặt đất, ngờ đâu...

Thiết Tâm Nam không ngờ, mà Tiểu Tiên Nữ cũng không ngờ.

Tiểu Linh Ngư vụt đưa tay, ôm cứng chân Tiểu Tiên Nữ.

Hắn chẳng hiểu tại sao hắn có sức lực làm được cái việc đó, hắn nường cái ôm đó, nhắc một chân đá vào hông Tiểu Tiên Nữ.

Bàn chân hắn chạm đúng vào huyết đạo của nàng, nàng nghe nhói ở chỗ bị chạm, chiếc chân đang ấn trên ngực Tiểu Linh Ngư bỗng tê dại, rồi đầu choáng váng, mắt hoa hoa, nàng ngã nhào.

Không chậm trễ, Tiểu Linh Ngư lật mình qua, nhào lên mình Tiểu Tiên Nữ, ngồi cứng trên mình nàng, hai tay đánh xuống nàng tới tấp, bất cứ chỗ nào có huyết đạo là hắn đánh vào, thay vì điểm.

Hắn sợ điểm không mạnh bằng đánh, nên đánh cho vững ý hơn.

Thiết Tâm Nam vừa kinh hãi vừa mừng rỡ kêu lên:

- Linh Ngư... Linh Ngư ! Sao người làm được vậy ?

Tiểu Linh Ngư vừa thở vừa cười hì hì:

- Ta có nói cho người biết rồi mà ! Nàng không đánh chết nổi ta mà ! Cơ thể ta là cả một bầu thuốc, ta lớn lên cũng nhờ thuốc bươm phòng đó, người ta nhờ sữa mẹ mà lớn, ta nhờ thuốc mà lớn. Đừng nói là nàng đánh ta không chết, bất cứ ai khác, gấp mười nàng cũng chẳng đánh chết ta nổi.

Thiết Tâm Nam trở mắt:

- Nhưng, vừa rồi người...

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Ta giả vờ đó ! Ta lừa nàng, ta cố ý đứng lên, ngã xuống, lão đảo, chập choạng, thở hồng hộc, đánh lung tung, để cho nàng không phòng bị, nàng cứ tưởng là ta ngắt ngư sắp chết đến nơi, sau đó ta mắng nàng, ta xỉ vả, nhục mạ nàng cho nàng tức uất lên, mất cả sáng suốt.

Thiết Tâm Nam phì cười.

Tuy nhiên, nàng chưa hẳn yên tâm, lại hỏi:

- Thật sự, người chẳng sao chứ ?

Tiểu Linh Ngư đứng lên thản nhiên đáp:

- Chứ người muốn ta phải sao ? Da ta là sắt, xương ta là đồng, thịt ta là kim cương, đôi bàn tay nhỏ nhít mềm mại của nàng làm gì nổi ta ? Thú thật với người ta có cảm giác là nàng phủ bụi trên mình ta đó !

Song, Tiểu Tiên Nữ phủ bụi hơi mạnh tay một chút, hắn đứng lên được mà toàn thân như rã rời, hắn nghe đau không tưởng nổi.

Nếu Thiết Tâm Nam để ý, hẳn nàng nghe các khối xương kêu rắc rắc.

Tiểu Linh ngư nhìn xuống Tiểu Tiên Nữ day nghiêng:

- Bây giờ người còn nói chi nữa chẳng ?

Tiểu Tiên Nữ nhắm mắt lại, lệ uất trào ra nơi khóe mắt, chảy ròng ròng.

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Vô ích ! Khóc đến cạn một biển lệ cũng chẳng được việc gì ! Huống chi người chẳng có chi phải sợ hãi lắm. Ta đã nói người đánh ta mấy đấm, ta đánh trả mấy đấm, đủ số nhất định không dư mà cũng chẳng thể thiếu.

Hắn vung tay, đánh liền.

Hắn đánh bốn lần, đánh mạnh, chẳng hề nương tay.

Tiểu Tiên Nữ vẫn nhắm mắt, lệ uất vẫn tuông tràn, hai hàm răng cắn chặt lại, không hề thốt một tiếng.

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Còn mấy đấm nữa, nếu người van xin, ta sẽ tha. Ta bỏ luôn.

Tức quá, Tiểu Tiên Nữ hét lên:

- Tiểu ác quỷ ! Tiểu ác tặc ! Đánh chết ta đi ! Đừng làm nhảm vô ích ?

Tiểu Linh Ngư vung tay, tát mạnh vào một bên má nàng, hắn đánh mạnh, Tiểu Tiên Nữ thấy đủ ba mươi sáu ngọn đèn chớp sáng trước mắt.

Cái tát đó khóa miệng nàng ngay, nếu không thì hắn nàng còn mắng một lúc nữa.

Thiệt Tâm Nam lại động lòng, kêu lên:

- Tha cho nàng đi Linh Ngư !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Tha cho nàng ? Tại sao phải tha thứ chứ ? Vừa rồi nàng có tha cho ta đâu ? Cho người biết, ta đánh nàng rồi, ta còn cởi y phục của nàng, treo lên cành cây, lấy roi mà quất...

Tiểu Tiên Nữ thét to:

- Người dám ! Người dám ? Ta chết thành quỷ, ta sẽ theo người báo mãi ! Người chết lại còn gặp ta nữa. Báo sống người, báo chết người luôn ! Ta thách người đó...

Tiểu Linh Ngư cười hắc hắc:

- Người sống ta còn khinh thường người, huống hồ người chết ?

Hắn cúi mình xuống, đưa tay chụp mớ tóc đen huyền của nàng, nhấc bổng nàng lên, còn tay kia tát vào mặt nàng liên tiếp mấy tát.

Đoạn hắn cười hì hì, thốt:

- Đủ vốn rồi đấy nhé, bây giờ ta sang qua phần lời ! Nợ phải có lời mới hợp lý chứ !

Tiểu Tiên Nữ khóc ròng, vừa khóc vừa rít:

- Ác ! Người... ác lắm !

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Ta ác ? Thế còn người ? Dễ thường người hiền dịu lắm ? Người chỉ biết người ta xuất thủ tàn độc, người quên mình xuất thủ như thế nào ! Nếu người có lương tri hẳn người nhận rõ ta hay người, ai tàn độc hơn ai !

Hắn thốt đến đó, chừng như cơn giận sôi lên, đưa tay mở ngay nút áo của Tiểu Tiên Nữ.

Thoạt đầu, hắn mở nút cổ, nút vai, chiếc áo trịch xuống, bờ vai của Tiểu Tiên Nữ lộ ra, trắng nõn nà.

Nàng vừa thẹn, vừa uất, mắt lớn:

- Ác tặc ! Cẩu trệ ! Điên ! Người là một con chó điên ! Người là ác quỷ...

Nàng định dùng tất cả những danh từ thô bỉ nhất mắng hắn.

Nhìn nàng, Tiểu Linh Ngư cười hắc hắc, rồi lắc đầu:

- Mắng chưa tuyệt ! Tìm những tiếng gì tuyệt hơn mà mắng, ta nghe hết, ta thích nghe lắm !

Rồi hắn thở dài tiếp:

- Rất tiếc, người mắng dở quá chừng ! Mắng nghe chẳng êm tai chút nào ! Cái gì thì người giỏi chứ nhất định là về khoa mắng, người còn kém lắm. Cho nên ta khuyên người khép cái miệng lại, khi nào luyện rành kỹ thuật mắng người hãy tìm ta mà mắng.

Hắn lại cúi xuống, móc một cục đất nhão, toan nhét vào miệng Tiểu Tiên Nữ.

Tiểu Tiên Nữ hoảng sợ.

Lần này, nàng không còn ương ngạnh nữa, nàng khóc ngất, vừa khóc vừa rên rỉ van cầu:

- Ta van người ! Ta van người ! Buông tha cho ta ! Tha cho ta đi !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Tốt quá ! Cuối cùng rồi người cũng phải van cầu ta tha cho ! Nhớ đấy nhé ! Nhớ là người có van xin ta tha cho đấy nhé !

Tiểu Tiên Nữ khóc ồ ồ rồi khóc rấm rức, khóc mãi phải mệt, không khóc lớn được nữa, khóc rấm rức một lúc lại nức nở, âm thanh không còn thoát ra.

Dù sao thì nàng cũng còn nhỏ tuổi, tâm tánh bất định, thích hành hạ người hơn bị người hành hạ, lần thứ nhất bị một tiểu tử khinh miệt, tự nhiên nàng tủi thân.

Chẳng những thế, lần thứ nhất, nàng biết sợ.

Tiểu Linh Ngư cười vang, buông nàng xuống đất, thét:

- Được ! Ta tha cho !

Hắn không buồn nhìn Tiểu Tiên Nữ nữa, quay mình bước đến cạnh Thiết Tâm Nam dìu nàng đứng lên, đoạn cất tiếng gọi:

- Tiểu Bạch Thử ! Tiểu Bạch Thử...

Con ngựa chùng như có duyên với hắn, đang đứng cách đó xa xa, nghe hắn gọi, vội chạy tới liền.

Huấn luyện một con ngựa dù là ngựa hiền, cho nó biết ý mình cũng phải mất một thời gian, hoặc dài hoặc ngắn.

Hắn mua con ngựa này, bất quá vỗ về nó, tâm sự cùng với nó, thế mà nó cảm thông !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười tiếp:

- Lại làm phiền đến người nữa rồi ! Người chịu khó chờ hai chúng ta một đoạn đường nhé. Nhất định ta sẽ đền công lao cho người bằng một bữa ăn ngon và mấy chén rượu.

Hắn đỡ Thiết Tâm Nam lên lưng ngựa, hắn cũng nhảy lên theo.

Con ngựa hí lên một tiếng, cất vó chạy liền.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Tiểu Tiên Nữ ơi ! Nằm đây nhé, khi nào cao hứng thì đi. Chúng ta sẽ gặp lại nhau ...

Hắn cười lớn hơn tiếp nói:

- Mà thôi ! Đừng gặp nhau làm chi ! Không gặp là tốt hơn.

Hắn đi luôn, bỏ mặc Tiểu Tiên Nữ nằm bất động tại đó.

Còn bao nhiêu khí lực, Tiểu Tiên Nữ vận dụng hết để gào lên, khóc to may ra có động lòng trời chăng !

Ngồi trên mình ngựa, Thiết Tâm Nam nghe thân thể nhẹ nhàng quá.

Nhẹ vì Tiểu Linh Ngư quả thật chiếu cố đến nàng, che chở cho nàng, cứu nàng thoát khỏi móng vuốt Tiểu Tiên Nữ ?

Hay nhẹ vì ngồi sát bên hắn...

Nàng thở dài, thốt:

- Người đứng là khắc tinh của Trương Thanh !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Nàng gặp ta đúng là gặp quỷ sứ ! Tự nhiên nàng phải khổ !

Thiết Tâm Nam trầm ngâm một lúc:

- Ta không tưởng là người gan lì ! Lúc đánh, người đánh hăng quá ! Đánh không sợ chết !

Tiểu Linh Ngư bật cười ha hả:

- Ta nhìn nhận, ta là một kẻ bại hoại, song nhất định ta không thể hèn. Ta có thể làm bất cứ việc gì, trừ cái việc van cầu ai ban ơn, xuống phúc, dung tha !

Thiết Tâm Nam gật gù:

- Ta chưa thấy người bại hoại ở chỗ nào, ta chỉ thấy người biểu lộ nhân tình đáng phục.

Trên nền trời có sao, có trăng sáng, trăng sáng rọi bóng họ trên đường, hai bóng nhập một.

Tiểu Linh ngư nhìn bóng, Thiết Tâm Nam nhìn bóng, cả hai trầm lặng ...

Mỗi người đang theo đuổi một ý niệm riêng biệt.

Một lúc lâu, Thiết Tâm Nam hỏi:

- Người có biết tại sao Tiểu Tiên Nữ muốn cướp bức họa đồ của ta chẳng ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Tại lòng tham kích thích chứ tại gì ?

Thiết Tâm Nam lắc đầu:

- Người lầm ! Nàng có cái tâm độc, chứ chẳng có cái tâm tham ! Tuy nàng hung dữ thật, song chưa đến nỗi là con người bại hoại.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Không là bại hoại, thì dễ thường nàng là con người tốt ? Nàng tốt, còn ta thì bại hoại ? người tốt muốn giết người, còn kẻ bại hoại lại cứu người ? Mâu thuẫn ời là mâu thuẫn ! Đúng là một sự lạ !

Thiết Tâm Nam điềm nhiên:

- Ta nói nghiêm trang với người đấy, người hãy nghiêm trang đàm đạo.

Rồi nàng giải thích:

- Tiểu Tiên Nữ muốn lấy bức họa đồ chôn dấu kho tàng, vì mẹ nàng chứ chẳng phải vì cá nhân nàng. Mẹ nàng có liên quan mật thiết với người chôn dấu kho tàng đó.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- A ? Nàng hung dữ như vậy, hẳn mẹ nàng phải là một mẫu dạ xoa !

Thiết Tâm Nam mỉm cười:

- Chẳng những mẹ nàng không là mẫu dạ xoa, mà lại là một nhân vật đại hữu danh ngày trước, hữu danh vì nhan sắc diễm kiều, phàm nam nhân nào gặp bà ta cũng si si, dại dại, như mất cả hồn vía, bà bảo chết là chết ngay, bà bảo nhảy vào nước sôi, lửa cháy là nhảy ngay.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Sao ta muốn gặp mẫu người đó quá chừng !

Thiết Tâm Nam cắn môi, rồi tiếp:

- Rất tiếc, người sanh muộn mấy năm ! Bây giờ thì bà ta đã già rồi ! Tuy nhiên, ngày nay khách giang hồ thuộc hàng tiền bối, nghe nói đến Ngọc Nương Tử Trương Tam Nương, vẫn còn nghe con tim đập mạnh, như lúc còn xuân xanh !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Tại sao người không nói là bà ta sanh sớm mấy năm, lại tiếc là ta sanh muộn mấy năm ? Bởi bà sanh sớm, nên không hận hạnh gặp ta !

Rồi hắn hỏi:

- Còn phụ thân của Tiểu Tiên Nữ ? Nhân vật đó như thế nào ?

Thiết Tâm Nam ấp úng:

- Về phụ thân nàng... ta không được rõ cho lắm !

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Đúng đó ! Người biết làm sao được ! Con cái của những bà đẹp thường là không có cha, hay nói cách khác, chẳng biết ai thực sự là cha mà nhìn. Bởi biết bao nhiêu người có thể là cha đứa bé ? Bởi, người nào cũng có thể là cha đứa bé cả ?

Thiết Tâm Nam phì cười:

- Người nói năng thất đức quá chừng ! Ngọc Nương Tử rất đẹp, song tâm tính lại rất lạnh, đành rằng trên giang hồ có rất nhiều nam nhân cầu thân, bà ta chỉ chọn có mỗi một người.

Tiểu Linh Ngư chú ý:

- Ai có cái diễm phúc đó ?

Thiết Tâm Nam đáp:

- Chính là người chôn dấu kho tàng đó. Mà người đó tên là Yến Nam Thiên.

Tiểu Linh Ngư giật mình, kêu lên:

- Yến Nam Thiên ?

Thiết Tâm Nam lấy làm lạ:

- Người có nghe nói đến người đó ?

Tiểu Linh Ngư lơ đãng:

- Mờng tượng là vậy, ta cũng chẳng nhớ rõ.

Thiết Tâm Nam tiếp:

- Nếu nghe nói đến người đó, thì người cố gắng mà nhớ mãi. Lão ta ngày trước là một đại kiếm khách trên giang hồ, kiếm pháp của lão ta cho đến ngày nay vẫn còn được xem là vô địch ! Chẳng một tay kiếm nào sánh kịp lão.

Tiểu Linh Ngư cố làm ra vẻ thản nhiên:

- Ạ !

Thiết Tâm Nam trầm giọng:

- Lão ta không anh tuấn khôi ngô lắm, song về khí khái thì đúng là một nam tử hán gương mẫu. Rất tiếc là sanh muộn, nên chẳng được cái may mắn trông thấy mặt lão.

Tiểu Linh Ngư bây giờ đã bình tĩnh lắm rồi, chàng trở về với cái tính tinh quái, điểm một nụ cười hỏi:

- Người có muốn ta giúp người gặp lão chăng ?

Thiết Tâm Nam thở dài:

- Người không tìm gặp lão đâu. Bất cứ ai trên giang hồ cũng chẳng tìm gặp lão ! Cứ theo lời truyền thuyết, thì chẳng rõ tại sao, trước đây hơn mười năm, bỗng nhiên lão đột nhập Ác Nhân Cốc, vào đó rồi chẳng trở ra nữa ! Dù rằng kiếm pháp của lão rất cao minh, song trong cốc có rất nhiều ác nhân, ta chỉ sợ... lão khó thoát khỏi độc thủ của những người đó !

Tiểu Linh Ngư, trầm ngâm một lúc lâu, thở ra buông gọn:

- Ủ !

Thiết Tâm Nam tiếp:

- Về bức họa đồ chôn dấu báu vật đó, nghe nói Yến đại hiệp đã vẽ ra và lưu lại trước khi vào cốc. Chừng như lão đại hiệp biết vào cốc rồi không hy vọng trở ra, nên trước khi đi, đã tìm một nơi kín đáo, chôn dấu tất cả những vật trân quý, đồng thời có cả những bí kíp võ công mà đại hiệp góp nhặt suốt mấy mươi năm dài. Vật có giá trị nhất trong số tài sản được chôn dấu đó, là pho kiếm phổ vô địch của lão đại hiệp. Phải có bức địa đồ của ta, mới mong tìm đến tận nơi.

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Vàng bạc, châu ngọc là những vật để khích động lòng tham của con người, song chẳng phải tất cả mọi người đều tham bạc vàng châu ngọc. Có kẻ tham danh, có kẻ tham học và con người luyện võ còn ai chẳng tham có một pho bí kíp võ công vô địch ? Ai có duyên may chiếm được pho kiếm phổ của người, thì đương nhiên trở thành vô địch trong thiên hạ võ lâm. Và ai chẳng tham chiếm được pho kiếm phổ đó ? Thảo nào mà chẳng có vô số người theo đuổi người, quyết đoạt cho kỳ được bức địa đồ.

Thiết Tâm Nam tiếp:

- Nhưng Tiểu Tiên Nữ chẳng tham pho kiếm phổ đó, nàng muốn chiếm bức địa đồ của ta là để an ủi lòng mẹ thôi.

Nàng toan quay đầu lại, đột nhiên nàng nhìn xuống đất rồi giật bản mình, kêu lên thất thanh:

- Người... nhìn kia... có phải... là... là...

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ta đã thấy rồi ! Trên mặt đường có thêm một bóng người !

Phải. Mặt đường nếu chỉ có hai bóng thì hợp lý, bởi chỉ có Tiểu Linh Ngư và Thiết Tâm Nam thôi.

Mỗi người chỉ có một bóng thôi chứ ? Sao bây giờ lại có thêm một bóng nữa ?

Ai ?

Bóng đó dài hơn bóng của họ, bởi người nào đó đứng trên mông con ngựa, sau lưng Tiểu Linh Ngư.

Bởi Thiết Tâm Nam ngồi phía trước, nên chẳng hay chi hết !

Tiểu Linh Ngư ngồi sau nàng, sát mông ngựa, nhờ thế mà hấn phát giác kịp thời, hay vô tình hấn nhìn xuống mặt đường mới biết ?

Ngựa là ngựa con, chở một người chạy đường dài cũng phải mệt, nó đã chở hai người là trên sức nó, bây giờ lại thêm một người nữa !

Thế mà nó vẫn chạy bon bon, chẳng hề nghe nặng thêm !

Chẳng phải nó không nghe nặng, mà có lẽ người nào đó dùng thuật kinh công làm cho nhẹ mình.

Tiểu Linh Ngư bình tĩnh như thường, trái lại Thiết Tâm Nam bấn loạn tâm thần.

Tiểu Linh Ngư tuy ngồi sau nàng, song chính hấn nắm cương ngựa.

Nàng chụp tay hấn, giật mạnh cương ngựa, theo tay giật lại con ngựa bị kèm chế bất ngờ, chồm hai vó trước lên.

Nó chồm vó bất ngờ quá, Thiết Tâm Nam mất thăng bằng, rơi xuống đất.

Có tiếng ai đó lạnh lùng:

- Sợ ! Người sợ gì ? Nếu ta muốn giết các người, thì ta đã xuất thủ lâu rồi ! Có sợ cũng quá muộn !

Tiểu Linh Ngư trả đũa:

- Nếu ta sợ, ta đã nhảy xuống ngựa từ lâu rồi !

Người trên mông ngựa cười khanh khách:

- Phải ! Người thì luôn luôn có ý tứ lắm ! Ta đã thấy rõ người có ý tứ hơn ai hết ! Do đó ta muốn kết bằng hữu với người, cho nên ta theo người đến đây !

Giọng nói trong trẻo, nhưng sắc bén, lại lạnh lùng có phần nào rõ ràng, sách hạch, tuy nhiên còn có hơi hướng trẻ con.

Thiết Tâm Nam rơi xuống đường, lăn một vòng, lấy tư thế đứng lên nhìn trên mông ngựa thấy một người có thân vóc ốm nhỏ, vận y phục đen.

Người đó đeo mặt nạ, chiếc mặt nạ bao kín mặt, chỉ còn chừa hai lỗ đủ cho đôi mắt nhìn.

Đôi mắt đó rất đẹp, trông đen thì thật đen, phần trắng thì rất trắng, đen cũng như trắng, rất trong sáng.

Đôi mắt đó, mỗi lần có ánh trăng sao chiếu vào phản chớp lên ngời ngời.

Thiết Tâm Nam kêu lên:

- Người... người là Hắc Tri Thù ?

Người áo đen bật cười quái dị:

- Đúng ! Người cũng nhận ra ta !

Thiết Tâm Nam hỏi gấp:

- Làm sao... người lại ra tận nơi này ?

Hắc Tri Thù đáp:

- Thực ra thì ta vì người mà đến tận địa phương này đó, nhưng trông thấy tiểu tử, ta thích thú quá chừng, ta thích hẳn hơn cái bức địa đồ kia, ta muốn kết giao bằng hữu với hẳn, thành ra ta bỏ ý định về bức địa đồ.

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Lạ lùng chưa ? Sao trên đời lại có người xem ta quý hơn một bức địa đồ chỉ dẫn chỗ chôn dấu một kho tàng vô giá ? Cái người đó rất đáng cho ta kết giao lắm lắm ! Chỉ vì... Hắc Tri Thù ! cái tên chi mà lạ vậy ? Có một bằng hữu mang cái tên đó ta thấy mất hứng thú nhiều !

Hắc Tri Thù lạnh lùng:

- Đến cái tên của ta mà người cũng chẳng biết thì thực là cô lậu quả văn hết chỗ nói rồi ! Không biết tên của ta, người còn đi đứng trên giang hồ làm cái quái gì nữa ?

Tiểu Linh Ngư bỏ qua việc đó, lại hỏi:

- Người theo dõi ta từ lúc nào ?

Hắc Tri Thù cao mặt:

- Lúc người lấy bùa lên mình ngựa, ta đã chú ý đến người rồi !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Kỳ quái ! Tại sao ta chẳng hay biết ?

Hắc Tri Thù bĩu môi:

- Làm sao người hay biết được ? Khi ta nhất định theo dõi một người, bất cứ là ai, người đó đừng hòng biết được. Nếu ta chẳng muốn cho người đời thấy mặt, thì đừng ai trên thế gian này mong thấy được mặt ta được !

Tiểu Linh Ngư xuống ngựa.

Hắc Tri Thù còn đứng trên mông ngựa, thân hình chao qua chao lại.

Nhìn y, Tiểu Linh Ngư mỉm cười, thốt:

- Con người nhỏ, khẩu khí chẳng nhỏ ! Vóc nhỏ, tuổi nhỏ, khẩu khí lớn ! Lạ !

Hắc Tri Thù nổi giận:

- Ai dám nói ta nhỏ tuổi ?

Tiểu Linh Ngư cười mỉa:

- Nghe giọng nói là ta biết tuổi ngay, cần gì ai mách với ta.

Hắc Tri Thù chớp chớp mắt, vụt cười to:

- Đành rằng tuổi ta còn nhỏ, song ta cũng đáng mặt thúc thúc, bá bá của người. Chỉ vì ta muốn kết bằng hữu với người nên ta không muốn người quá xem trọng vai vế. Người cứ gọi ta là đại ca cũng đủ rồi !

- o O o -